

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/48/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3123207304
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3123207304.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej, v spore žalobcu: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom: C. XXX, v konaní právne zastúpený: JUDr. Ing. Viera Kolačanská, advokátka, so sídlom v Trenčíne, Nám. Sv. Anny 7269/20A, IČO: 42 274 338, proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená: 1/ Slovenský pozemkový fond, so sídlom v Bratislave, Búdková 36, IČO: 17 335 345 a 2/ LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom v Banskej Bystrici, Námestie SNP 8, IČO: 36 038 351, v konaní právne zastúpený: JUDr. Marek Morochovič, advokát, so sídlom v Bratislave – mestská časť Ružinov, Krížna 56, IČO: 31 808 689, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, na odvolanie žalovaných 1/, 2/ proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 1. marca 2024, č. k. 27C/54/2023-42, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti - výroku III. o trovách konania potvrdzuje.

Žalobca má proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zrušil podielové spoluvlastníctvo sporových strán k nehnuteľnostiam – pozemkom, parcely registra „E“, zapísaným na LV č. XXXX pre katastrálne územie D., obec D., E. A.: parc. č. 1399/501 o výmere 667 m², ostatná plocha, parc. č. 1399/503 o výmere 325 m², ostatná plocha, parc. č. 1399/504 o výmere 56 m², ostatná plocha, parc. č. 1405/501 o výmere 1.334 m², ostatná plocha, parc. č. 1406 o výmere 496 m², ostatná plocha a toto vyporiadal tak, že žalobcovi, A. B. C., F. C. prikázal do výlučného vlastníctva (podiel 1/1) nehnuteľností – pozemky, parcely registra „E“, zapísané na LV č. XXXX pre k.ú. D., obec D., okres A. a to: parc. č. 1399/501 o výmere 667 m², ostatná plocha, parc. č. 1399/503 o výmere 325 m², ostatná plocha, parc. č. 1399/504 o výmere 56 m², ostatná plocha, parc. č. 1405/501 o výmere 1334 m², ostatná plocha, parc. č. 1406 o výmere 496 m², ostatná plocha. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť titulom vyporiadania podielového spoluvlastníctva žalovanej sumu vo výške 27,20 eur na účet Slovenského pozemkového fondu: B. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, variabilný symbol: XXXXXXXXX, s uvedením „rozsudok“ do poznámky pre prijímateľa, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. zrušil podielové spoluvlastníctvo sporových strán k nehnuteľnostiam – pozemkom, parcely registra „E“, zapísaným na LV č. XXXX pre katastrálne územie D., obec D., E. A.: parc. č. 1399/505 o výmere 1.224 m², ostatná plocha, parc. č. 1399/506 o výmere 1.990 m², ostatná plocha, parc. č. 1405/502 o výmere 11.175 m², ostatná plocha, a toto vyporiadal tak, že žalobcovi, A. B. C., F. C. prikázal do výlučného vlastníctva (podiel 1/1) nehnuteľností – pozemky, parcely registra „E“, zapísané na LV č. XXXX pre k.ú. D., obec D., okres A., a to: parc. č. 1399/505 o výmere 1.224 m², ostatná plocha, parc. č. 1399/506 o výmere 1.990 m², ostatná plocha, parc. č. 1405/502 o výmere 11.175 m², ostatná plocha. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť titulom vyporiadania podielového spoluvlastníctva žalovanej sumu vo výške 135,85 eur na účet LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. žalobcovi priznal

voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že predmetom sporu bolo zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva sporových strán k predmetnej nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že strany sporu sú podielovými spoluvlastníkmi vyššie špecifikovaných pozemkov. Žalobca ako podielový spoluvlastník nehnuteľností žiadal podielové spoluvlastníctvo zrušiť. Keďže nikoho nemožno nútiť, aby zotrval v spoluvlastníckom vzťahu a neboli zistené žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na nezrušenie podielového spoluvlastníctva, súd prvej inštancie podielové spoluvlastníctvo strán sporu zrušil. Konštatoval, že strany sporu sa v podstate na spôsobe vyporiadania podielového spoluvlastníctva zhodli a žalobcami navrhovaný spôsob vyporiadania bol nesporný. Keďže súd z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že rozdelenie vecí nie je dobre možné, prichádzalo do úvahy vyporiadanie podielového spoluvlastníctva prikázaním vecí za primeranú náhradu jednému alebo viacerým spoluvlastníkom. Pokiaľ ide o účelné využitie vecí, tak dospel súd prvej inštancie k záveru, že jednoznačne nehnuteľnosť účelnejšie využije žalobca, ktorý má záujem sa o ňu starať a hospodáriť na nej. Pokiaľ ide o prihliadnutie na veľkosť spoluvlastníckych podielov, tak veľkosť spoluvlastníckych podielov strán sporu svedčí rovnako v prospech žalobcu, pričom ním navrhovaný spôsob vyporiadania podielového spoluvlastníctva prikázaním pozemku do výlučného vlastníctva žalobcu, súd prvej inštancie považoval za vhodný a účelný. Konštatoval, že všetky okolnosti rozhodujúce pre vyporiadanie podielového spoluvlastníctva tak svedčia v prospech vyporiadania podielového spoluvlastníctva prikázaním vecí za primeranú náhradu výlučného vlastníctva žalobcu, s ktorým sa napokon stotožnili aj zástupcovia žalovanej. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie vyporiadal podielové spoluvlastníctvo sporových strán k nehnuteľnosti tak, že žalobcovi prikázal do výlučného vlastníctva nehnuteľnosti – pozemky zapísané na LV č. XXXX a LV č. XXXX pre kat. úz. D., za náhradu, ktorú je žalobca povinný zaplatiť žalovanej na účet správcov pozemkov. Určená náhrada za spoluvlastnícky podiel žalovanej bola určená v sume, ktorá zodpovedá cene 1 euro za 1 m² pozemku, tak, ako navrhovali sporové strany, táto výška náhrady sa vzhľadom na vyjadrenia sporových strán na pojednávaní stala nespornou. Tým došlo k zhode v skutkových tvrdeniach sporových strán ohľadom tejto skutočnosti a súd v zmysle § 151 ods. 1 CSP ich musel považovať za nesporné a vychádzal z tejto hodnoty pri priznaní primeranej náhrady žalovanej za jej podiely. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100%, pričom prihliadol na skutočnosť, že žalobca sa pokúšal o mimosúdne zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k sporným pozemkom pred podaním žaloby vo veci samej, čo však bolo neúspešné. Ak má teda žalovaná, resp. orgány, ktoré ju zastupujú, postoj, že v prípade ak je Slovenská republika vlastníkom určitých podielov na nehnuteľnostiach, toto je možné zrušiť a vyporiadať jedine súdnou cestou a formou meritórneho rozhodnutia súdu, a žalobca je nútený podať žalobu na súd, pričom si z pochopiteľných dôvodov zvolí právneho zástupcu (čo je jeho právom), vzhľadom na obťažnosť úkonov, ktoré nie je schopný pred súdom realizovať samotná fyzická osoba bez právneho vzdelania, je na strane žalovanej, aby znášala trovy, ktoré žalobcovi v takomto súdnom konaní vzniknú.

2. Proti rozsudku, vo výroku III. o trovách konania, podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaní 1/, 2/.

3. Žalovaný 1/ v podanom odvolaní navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania zmenil tak, že žalobcovi náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanému neprizná. Uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP – rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súdu prvej inštancie vytýkal, že pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal čisto zo zásady úspechu a nezohľadnil povahu sporu, ktorá je pre rozhodovanie relevantná. Mal za to, že konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva je konaním, v ktorom súd nie je viazaný žalobným návrhom a rozhodnutie vo veci je v záujme všetkých spoluvlastníkov, resp. každá zo strán má rovnaký úspech – žalobca získal prikázaný spoluvlastnícky podiel žalovaného a žalovaný získal finančnú náhradu za prevedený spoluvlastnícky podiel. V uvedenej súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu ČR IV. ÚS 404/22 s tým, že predmetný nález nadväzuje na predchádzajúci nález Ústavného súdu ČR I. ÚS 3202/2020, ako aj uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 573/2017, v zmysle ktorých „Návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva môže podať ktorýkoľvek zo spoluvlastníkov; každý z podielových spoluvlastníkov má súčasne postavenie žalobcu ako aj žalovaného, a to bez ohľadu na to, kto žalobu podal, nakoľko podaním žaloby je uplatnené rovnaké právo žalovaného; návrhmi strán súd nie je viazaný a v konaní postupuje ex off. Čo sa týka majetkovej hodnoty strán sporu, táto je v čase rozhodovania súdu rovnaká ako v čase začatia konania. Z uvedeného vyplýva, že konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva má charakter tzv. iudicium duplex; v takomto konaní sa javí byť spravodlivým, aby každá strana sporu znášala svoje trovy.“ Uviedol,

že v duchu uvedených rozhodnutí postupujú aj slovenské prvostupňové i odvolacie súdy (rozhodnutie OS Prešov sp. zn. 7C/72/2021, KS v Banskej Bystrici sp. zn. 11Co/41/2022).

4. Žalovaný 2/ v podanom odvolaní navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žiadnej zo strán právo na náhradu trov prvoinštančného konania neprizná. Uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ CSP (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nesprávne skutkové a právne závery). Poukázal na to, že zástupca žalovaného 2/ na pojednávaní dňa 01.03.2024 navrhol, aby súd nepriznal žalobcovi náhradu trov konania z dôvodu, že ide o tzv. konanie „iudicium duplex“, pričom so samotným návrhom na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva nevyslovil nesúhlas. Uviedol, že rešpektuje právo spoluvlastníka nezotrvať v podielovom spoluvlastníctve a ponechal rozhodnutie na úvahu súdu. Poukázal na to, že žalobca sa na žalovaného 2/ pred podaním žaloby neobrátil s požiadavkou na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, pričom žalobca to ani netvrdil a žalovaný 2/ tak až do doručenia žaloby nemal vedomosť o záujme žalobcu na usporiadaní podielového spoluvlastníctva. K podanej žalobe uviedol, že súhlasí s navrhovaným zrušením a vyporiadaním podielového spoluvlastníctva. Napriek súhlasu žalovaného so zrušením a vyporiadaním podielového spoluvlastníctva, ako i s výškou náhrady súd uložil žalovanému povinnosť nahradiť trovy konania, pričom pri odôvodnení priznania trov považoval za podstatnú skutočnosť, ktorá v konaní nebola tvrdená a nebola preukázaná. Zároveň poukázal na odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/64/2022 k problematike priznania či nepriznania trov v konaní iudicium duplex. Zdôraznil, že v konaniach iudicium duplex, ktorým je aj toto konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam platí, že: a/ pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania nie je možné aplikovať zásadu úspechu vo veci, úspech a neúspech má každá strana v rovnakom rozsahu a preto je nutné pri rozhodovaní postupovať podľa § 255 ods. 2 CSP a žiadnej strane trovy nepriznať, b/ výnimkou z tohto postupu je, ak – súd návrhu na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva vôbec nevyhoví, alebo – ak sa podielový spoluvlastník chová obštrukčne, pričom však súd musí presvedčivo vysvetliť použitie tejto výnimky. Mal za to, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania voči žalovanému, pričom dostatočne jasne a presvedčivo neodôvodnil, prečo neaplikoval ust. § 255 ods. 2 CSP. Zároveň mal za to, že konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva medzi stranami sporu nemá znaky konania výnimočného, v ktorom by bolo potrebné pre účely rozhodovania o trovách konania vyhodnotiť správanie sa žalovaného pred začatím a počas súdneho konania ako brániace zmiernemu vyriešeniu sporu.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP v napadnutom výroku o trovách konania a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti – vo výroku III. ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

6. Odvolanie proti výrokom I., II. napadnutého rozsudku podané nebolo, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k týmto výrokom nadobudlo právoplatnosť a odvolací súd ich nepreskúmal.

7. Predmetom sporu bolo zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva žalobcu a žalovaných 1/, 2/, v ktorom konaní súd prvej inštancie v plnom rozsahu vyhovel žalobnému návrhu žalobcu. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi, ktorý mal v spore plný úspech, voči žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

8. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

9. V podaných odvolaniach sa žalovaní 1/, 2/ bránili tým, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania nie je možné vychádzať zo zásady procesného úspechu vo veci, nakoľko účastníci konania nemohli ovplyvniť jeho výsledok, že žalovaný 2/ nemal vedomosť o záujme žalobcu na usporiadaní podielového spoluvlastníctva a podobne. Pokiaľ tak smerovali k tomu, že konanie o zrušenie a vyporiadanie

podielového spoluvlastníctva je špecifické tým, že ktorýkoľvek spoluvlastník je oprávnený podať žalobu na súd a preto aj úspech v konaní je relatívny, s týmto názorom odvolací súd nesúhlasí. Hoci konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva je konaním, kde určitý spôsob usporiadania vzťahu vyplýva z osobitného predpisu, súdna prax sa ustálila, že aj v takýchto konaniach je možné určiť úspech a neúspech strany a spravodlivo rozhodnúť o náhrade trov konania. Ak podielový spoluvlastník dosiahol v súdnom konaní zrušenie podielového spoluvlastníctva autoritatívnym rozhodnutím súdu s presne takým spôsobom vyporiadania, aký v žalobe navrhoval, možno konštatovať, že bol v súdnom konaní v plnom rozsahu úspešný. V preskúmvanej veci rozhodol súd prvej inštancie presne podľa žalobného návrhu žalobcu, čím žalobca dosiahol zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva tak, ako navrhoval a preto možno konštatovať, že bol v konaní v celom rozsahu úspešný a vznikol mu nárok na náhradu trov konania.

10. Odvolací súd dáva do pozornosti, že prípustnosť aplikácie § 255 CSP v konaniach o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva potvrdil v svojom rozhodnutí aj Ústavný súd SR, a to v náleze III. ÚS 73/2023 z 25.05.2023, v ktorom Ústavný súd SR v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva vyslovil, že ... „v predmetnej veci išlo o posúdenie otázky úspechu strán v konaní o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Základom rozhodovania o náhrade trov konania v spore, ktorý skončil rozhodnutím vo veci samej tak, ako to bolo v prípade sťažovateľa, je § 255 CSP, podľa ktorého (i) súd priznáva strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci (§ 255 ods. 1) a (ii) ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (§ 255 ods. 2). Z týchto ustanovení je zrejmé, že v prípade plného úspechu v spore sa má úspešnej strane priznať plná náhrada trov konania a v prípade čiastočného úspechu do úvahy prichádza buď čiastočné priznanie náhrady trov alebo rozhodnutie, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. V spore sťažovateľa bolo rozhodnuté v súlade s jeho žalobou, z čoho možno vyvodiť záver, že mu mala byť priznaná plná náhrada trov konania. Krajský súd však dospel k tomu, že nie je dôvod na aplikovanie tejto normy a treba aplikovať normu o náhrade trov konania ako pri čiastočnom procesnom úspechu, a to tak, že vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Zo zákona však takáto možnosť pri gramatickom výklade vôbec nevyplýva, keďže CSP pri plnom úspechu stanovuje plnú náhradu trov konania...“ V citovanom rozhodnutí Ústavný súd SR ďalej uvádza, že ... „konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva je sporom podľa CSP a nie je žiaden dôvod na to, aby sa na toto konanie zásadne neaplikoval § 255 CSP. Samotná skutočnosť, že pomer úspechu strán v spore o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva môže mať vzhľadom na osobitosť tohto konania rôzne podoby, nie je dôvodom na to, aby z ústavného hľadiska mohol byť udržateľný schematický záver o tom, že v takomto konaní si každá zo strán má znášať svoje trovy (pozri aj III. US 138/2022). Napokon o tom, že aj v konaní o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva je smerodajný úspech v konaní, hovorí aj R 54/1973“. Ústavný súd SR ďalej uvádza, že „argumentácia Krajského súdu tým, že vo vedenej veci ide o iudicium duplex, nie je v tomto konaní na mieste. Je pravda, že ide o iudicium duplex, teda o konanie, v ktorom môže mať každá strana postavenie žalobcu alebo žalovaného, avšak toto nie je pri posudzovaní nároku na náhradu trov konania relevantné.“

11. Obdobne sa k otázke prípustnosti aplikácie § 255 CSP v konaniach o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva vyslovil aj Najvyšší súd SR, naposledy napr. v rozhodnutí 6Cdo/94/2022 z 26.09.2023, v ktorom Najvyšší súd SR v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva uviedol, že „nad rámec uvedeného dovolací súd dodáva, že sa stotožňuje s právnym názorom vyjadreným v rozsudku odvolacieho súdu, že za úspech žalobcu v spore sa považuje, ak súd v plnom rozsahu vyhovel žalobnému návrhu, respektíve ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje s navrhovaným rozhodnutím žalobcu. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobného petitu a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo.“

12. Poukaz odvolateľov na nálezy Ústavného súdu ČR, citované v ich odvolaniach, odvolací súd nemohol akceptovať, nakoľko tieto nie sú pre tunajšie súdy právne záväzné. Civilný sporový poriadok v článku 2 ods. 2 základných princípov uvádza, že právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

13. Za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdu SR, vydávanej Najvyšším súdom SR od 01.01.1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikátorne prekonané), ako aj rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj rozhodnutia publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyšším súdom ČSFR, Najvyšším súdom ČR a Najvyšším súdom SR v dobe do 31.12.1992, ako aj rozhodnutia uverejnené v Zborníkoch stanovísk, správ a rozhodovaní súdov a súdnych rozhodnutí najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SSR vydaných SEVT Praha v rokoch 1974 (č. I, 1965 - 1967), 1980 (č. II, 1964 - 1969) a 1986 (č. IV, 1970 - 1983), pokiaľ sú stále použiteľné (najmä z hľadiska ich súladu s hodnotami demokratického právneho štátu) a neboli prekonané neskoršou judikatúrou. Napokon vzhľadom na čl. 2 ods. 2 CSP je potrebné za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu považovať aj rozhodovaciu prax ďalších najvyšších súdnych autorít, a to Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24. januára 2018, sp. zn. 6Cdo/29/2017-71/2018).

14. Pokiaľ v podaných odvolaniach bolo poukazované aj na viaceré rozhodnutia všeobecných súdov, odvolací súd konštatuje, že pokiaľ ide o názory iných všeobecných súdov SR, odvolací súd nimi nie je viazaný, ich závery nie sú pre konajúci súd záväzné, preto sa odvolací súd k rozhodnutiam týchto súdov nevyjadruje.

15. S poukazom na uvedené odvolací súd nezistil žiaden dôvod, pre ktorý by bolo spravodlivé žalobcovi ako úspešnej strane v konaní nárok na náhradu trov konania nepriznať. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku III. o trovách konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP o výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

17. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP)